

вещи, които не гледамъ, когато съмъ буденъ; и могъ да правя много работы, които не правя, като съмъ буденъ.

М. Замижи, и виждь, можеш ли да сънувашъ?

И. Това не прилича съвършено на сънъ, но почти прилича, защото азъ сега мисля, че имамъ крыла и хвъркамъ.

М. Добръ, онова що мисли въ главж-тж ти, кога си буденъ, то мисли и кога спишь, и мисли-ты на оногова, който спи, наричатъ сънища.

И. Мамо! азъ сънувахъ веднъждь като бѣхъ буденъ.

М. Що говоришь? може ли да бѣде това?

И. Съдѣхъ единъ день на одрж-тж, и гледахъ огнь-тж, и виждахъ сичкы-ты вжглища че горять. Бѣше тъмно въ одаж-тж, и азъ гледахъ на запалены-ты вжглища, отъ които единъ приличаше на Петрово-то лице. Азъ ся размыслихъ за него, и представяхъ си, че играяхме топкж задъ училище-то; и това мыслихъ много време. Послѣ дойде ты въ одаж-тж, и като ми продума, азъ ся обърнахъ къмъ тебе, и не знаяхъ гдѣ ся намирамъ. Бѣхъ като да съмъ ся събудилъ отъ сънъ.

М. Мисли-ты ти тогава за Петра, като си былъ толкова спокоенъ, и си гледалъ въ огнь-тж, ся наричатъ размышленія.

И. Единъ день, мамо, гледахъ отъ мостъ-тж като течеше вода-та отъ долу. Вода-та ся оттичаше, и азъ непрестанно ъхъ гледахъ, и